

عنوان مقاله:

تدوام پویایی در بافت تاریخی شوشتر با نگرشی نو به مسیرهای پیاده گردشگری

محل انتشار:

اولین همایش ملی گردشگری و طبیعت گردی ایران زمین (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

محمدرضا بهادری - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری و منطقه ای، مدرس دانشگاه آزاد اسلامی و

شهرام شریفی - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان، گرو

حامد فامیل نوری - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان، گرو

خلاصه مقاله:

بافت تاریخی و هسته مرکزی هر شهر بیانگر هویت و اصالت آن شهر می باشد. همین هویت است که زمینه ساز مفهوم عمیق تری تحت عنوان ایجاد تعلق خاطر و حس شهروندی می شود که از آن به عنوان مهم ترین عامل در جهت حفظ و نگهداری از شهر و ارزش های موجود در آن نام می برند. در سال های گذشته به واسطه اتخاذ تصمیمات اشتباه در رابطه با بافت های تاریخی، این مناطق به عنوان قلب تپنده شهرها، دچار آسیب های فراوان و غیر قابل جبرانی شدند. رویکردهایی که سبب شد انسان به عنوان عامل اصلی در حیات فضاهای شهری، عطای ماندن در این مناطق را به لقای آن ببخشد. پس از آن، رویکردهای انسان گرایانه به فضاهای شهری، در دستور کار برنامه ریزان و طراحان فضاهای شهری قرار گرفت. برنامه ریزی و طراحی مسیرهای پیاده گردشگری را می توان از جمله مهمترین اقدامات انجام شده در این زمینه دانست. زیرا مسیرهای پیاده گردشگری به عنوان عاملی دوسویه هم موجب معرفی ارزش های موجود در بافت تاریخی شهرها خواهند شد و هم سبب تزریق حیات به این بافت ها (به واسطه حضور انسان در آن ها) می گردند. شهرستان شوشتر با دارا بودن پتانسیل های فراوان، از جمله: بناهای آبی تاریخی، اماکن مذهبی و زیارتگاه ها، طبیعت بکر و زیبا و بافت تاریخی با ارزش شامل عناصری همچون منازل، سراها، ساباط ها و ... همواره مورد توجه گردشگران داخلی و خارجی، با سلايق و نیازمندی های گوناگون بوده است. در این مقاله تلاش می شود تا پس از تعیین معیارهایی جهت مشخص کردن مسیرهای پیاده گردشگری، انواع کاربری های مرتبط با نیاز گردشگر پیاده تعیین شده، و میزان سرانه مورد نیاز برای مسیرهای پیاده گردشگری در شهرستان شوشتر پیشنهاد گردد

کلمات کلیدی:

مسیر پیاده گردشگری، بافت های تاریخی، شوشتر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/195726>

